

и да се жертвуватъ за отечеството си. Търговцитѣ завършваха смѣткитѣ си, ученицитѣ напущаха училищата си, работницитѣ — работата си. Всички се готвѣха за пѣтъ. Купуваха си револвери, ками, дрѣхи, царвули и други потрѣби. На всичкитѣ поглѣдитѣ бѣхъ обърнати къмъ българскитѣ стари войводи, които се намираха въ странство. Всички питаха гдѣ да се съберятъ, и кой ще ги води въ България.

Старитѣ войводи Панайотъ, Ильо и Филипъ—Тотю взеха да сновятъ по Сърбия и Влашко да вербуватъ хора за чети.

Въ послѣднитѣ дни на Априлий въ Бѣлградъ пристигна войводата Филипъ-Тотю и члена отъ Букурещския централенъ революционенъ комитетъ Георги Живковъ. Послѣдний е ходилъ въ Бѣлградъ съ нѣкаква мисия отъ комитета до сръбското правителство, но въ какво именно се е състояла тѣзи мисия неможахме да узнаемъ, защото г. Георги Живковъ не благоволи да ни даде никакви свѣдения по това, макаръ и да се отнесохме съ просба къмъ него по въпроса.

Войводата Панайотъ Хитовъ, който тогава живѣеше въ Бѣлградъ, испросилъ петъ хиляди пушки за българскитѣ чети и разрѣшение да можтъ българитѣ явно да се събиратъ въ чети въ крѣпостта Фетислямъ при Кладово, и въ нѣкои други градища въ Сърбия.

Въ Бѣлградъ живѣше и Ильо войвода.

Тримата тѣзи войводи и поручика отъ сръбската войска Симо Соколовъ сж се споразумели тогава помѣжду си кой по колко юнака ще води, и гдѣ ще се ги събере.